

- показник прибутковості власного капіталу;
- співвідношення поточних і довгострокових активів;
- мінімальний обсяг грошових активів, який забезпечує поточну платоспроможність [2].

Отже, метою кожного підприємства є збільшення доходів. Загалом зростання прибутку може здійснюватися за такими найважливішими рухами: зростання цін; зниження виробничих витрат та собівартості продукції; поліпшення структури та підвищення вартості остаточних продуктів; збільшення обсягів виробництва; підвищення якості продукції; раціональне використання сировини та матеріалів.

Список використаних джерел:

1. Огійчук М. Ф. Суть прибутку та підходи до методики його визначення / М. Ф. Огійчук // Економіка АПК. – 2009. – № 6. – С. 31–45.
2. Єпіфанова І. Ю. Прибутковість підприємства: сучасні підходи до визначення сутності / І.Ю. Єпіфанова, В.С. Гуменюк // Економіка і суспільство. – 2016. – №3. – С. 189–192.

Алексєєв А. Р.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**НАПРЯМ УДОСКОНАЛЕННЯ
ТЕХНІЧНОГО ПЕРЕОЗБРОЄННЯ ВИРОБНИЦТВА**

Ефективність підприємства, як і будь-якої системи, залежить від ефективності кожного елемента. Однією з найважливіших складових для виробничої компанії, що безпосередньо впливає на її потенціал, є виробнича складова. До сих пір багато вітчизняних підприємств використовують у своїй виробничій діяльності застаріле і морально зношене обладнання, хоча продукція, що випускається таким чином, не може бути конкурентоспроможною.

Існує кілька видів відтворення основних фондів: просте, розширене, вузьке. Одним з найбільш поширених способів інтенсивного відтворення основних фондів сьогодні є технічне відновлення виробництва. Технічне переозброєння діючих підприємств включає в себе ряд заходів щодо підвищення техніко-економічного рівня кожного виробничого об'єкта, цеху і ділянки шляхом впровадження передового обладнання і технологій, механізації та автоматизації виробництва, модернізації та заміни застарілого обладнання новим, більш продуктивним інструментом. Технічна збірка підприємств, як правило, здійснюється без розширення виробничих площ, відповідно до проектів і кошторисів об'єктів, розроблених на основі техніко-економічного обґрунтування. Залежно від ступеня оновлення активної частини основних виробничих потужностей в економічній літературі можна виділити

наступні види технічного переозброєння: мале технічне оснащення модернізація існуючого обладнання, заміна невеликої частини застарілого обладнання, невеликі обсяги нового обладнання будуть впроваджені у виробництво. Основні принципи організації технічного переозброєння можна згрупувати в дві характеристики, що визначають організаційний аспект і сутність процесу технічного переозброєння.

Процес технічного переоснащення вимагає часткового переоснащення виробничих площ, комунікацій та енергопостачання. Однак зміна пасивної частини основних засобів не повинна перевищувати 10%. При розробці заходів передбачається технічне переозброєння не менше 40% ліміту капітальних вкладень, що виділяються на промислове будівництво. Плани технічного переозброєння повинні складатися з таких розділів:

1. Зведені техніко-економічні показники, що характеризують кінцеві цілі і результати технічного переозброєння; заходи з технічного переозброєння;
2. Потреба в матеріально-технічних ресурсах і обладнанні;
3. Обсяг будівельно-монтажних робіт;
4. Сума витрат на капітальні вкладення.

Тому можна зробити висновок, що сьогодні, коли підприємствам необхідно підтримувати конкурентоспроможність продукції на постійній основі, технології, використовувані у виробництві, повинні відповідати всім вимогам споживачів, які змінюються дуже швидко. Саме тому питання розвитку та оновлення основних фондів стає актуальним для сучасних підприємців. Одним з найбільш ефективних способів оновлення основних фондів є технічне переозброєння виробництва, яке сприяє переходу до інноваційного, інтенсивного розвитку. Технічне оснащення виробництва може зіграти певну роль у підвищенні загальної ефективності підприємства.

Список використаних джерел:

1. Рачинська Г. В. Оцінювання рівня технологічного розвитку підприємств / Г. В. Рачинська, Л. С. Лісовська // Вісник Національного університету – 80 – "Львівська політехніка". – 2011. – № 698 : Проблеми економіки та управління.– С. 277–281.
2. Олійник Л. В. Управління інноваційним розвитком підприємства на основі формування інноваційних програм / Л. В. Олійник // Економіка і організація управління. – № 3(27), 2017. – С. 51-59.
3. Гринько Т.В. Формування системи управління інноваційним розвитком підприємств. *Вісник Хмельницького національного університету* 2010, № 4. Т. 2. С. 39-43.